

бѣхме поразени, когато, въ мигъ на патриотически възторгъ, стариятъ воевода шибна възбудения конь и по дървената стълба на околийското управление („стария конакъ“) се отзова всрѣдъ салона на началника. Е, какъ да не бѣхме увѣрени, че самото му появяване на границата ще тури край на всѣко желание на турскитѣ войски да навлѣзатъ въ Съединена България.

Бѣлиятъ конь особено ми внушаваше голѣмо страхопочитание. Съ този конь бѣхъ добре познатъ, и то не отъ много отдавна, едва отпреди 1—2 месеца. Това бѣше презъ лѣтото, на Кортенскитѣ бани, гдето бѣхме на лѣтовище. Презъ онова блажено време, непосредствено следъ Освобождението, хората, освободени отъ страшния кошмаръ на турското робство, кланетата, ужасътъ на войната, бѣха щастливи. Неочакваната свобода, личната сигурность, сравнително бързото стопанско възстановяване окриляваха надеждитѣ и благоприятствуваха за добро душевно разположение. Никой не подозираше още чернитѣ облаци, които се показваха вече на хоризонта: свалянето на румелийския паша, Съединението, войната съ сърбитѣ и тежкитѣ години, които настѣпиха следъ нея. Нѣколкото близки и познати семейства, които бѣха на банитѣ, прекарваха безгрижно и весело всрѣдъ идиличната долина на р. Тунджа, непосредствено до склоноветѣ на Стара-планина и Срѣдна-гора. Но и хората, като че ли бѣха по-други: по-естествени, добродушни, безъ предвзетости и злина — може би защото, грижитѣ за живота не бѣха тъй тежки. Доброто настроение се изливаше въ пѣсни — единично и въ хоръ — пѣснитѣ отъ онова време, пропити съ наивность, сантименталность и романтизъмъ.

Но, ето, на веселата банска дружина хрумва неудържимата мисль: да се уреди една екскурзия до близката ж.-п. станция Нова-Загора. Въ дружината ни бѣше и госпожата на началника на гарата въ този градъ, една мила, съ кѣдрави руси коси, дама чужденка, която държеше непремѣнно да ни покаже желѣзницата — а по онова време, желѣзницата бѣше рѣдко чудо — и престолния си градъ. Но кжде сж превознитѣ срѣдства? Изобретателнитѣ дами — дружината ни се състоеше предимно отъ жени — излѣзоха скоро отъ това затруднение. Колата е готова — тази на хотелоприетеля — коларътъ сжщо, а коньтъ — такъвъ не бѣше сжщо трудно да се намѣри, защото по една случайность, тъкмо въ сжщия день, въ банитѣ бѣ докаранъ бѣлиятъ ездovъ силенъ конь на сливенския първенець дѣдо Стефанъ С. — сжщиятъ що бѣше реквизиранъ по-късно за дѣда